

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

HOST

A
ZRODÍ
SE PÍSEŇ

BRNO 2017

The Song Rising

Copyright © 2017 by Samantha Shannon

International Rights Management:

Susanna Lea Associates Ltd.

Cover photo © Louise Haywood-Schiefer / Shutterstock

Cover design © David Mann

Maps and illustrations © Emily Faccini

Translation © Lenka Kapsová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-296-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-297-8 (Formát ePub)

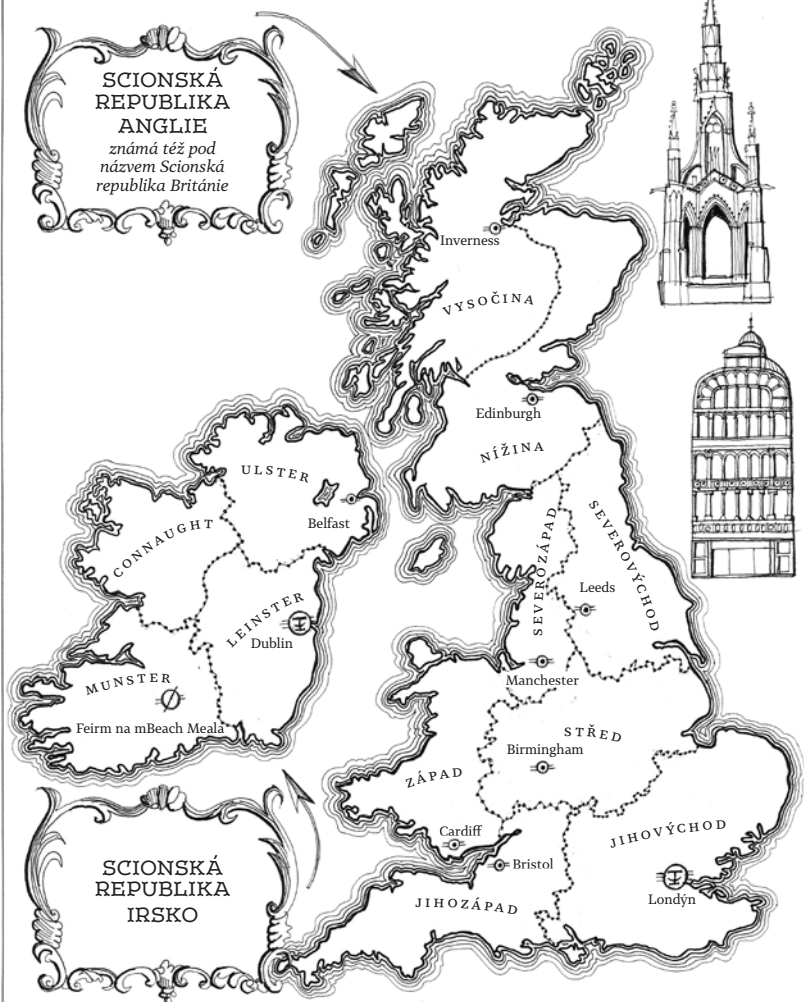
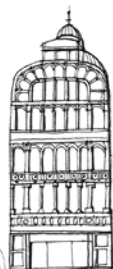
ISBN 978-80-7577-298-5 (Formát MobiPocket)

** Umlčeným **

*Nejvíc se děšíme ticha.
Ze strachu hlas nás vykoupí —*
EMILY DICKINSONOVÁ

SCIONSKÁ REPUBLIKA ANGLIE

známá též pod
názvem Scionská
republika Británie

SCIONSKÁ REPUBLIKA IRSKO

Hlavní město

Citadela

Dům Paigíných prarodičů

Vidořád

KMOTRYNĚ Paige Mahoneyová,
známá též jako Černá mūra či Bledý snílek

Její KOČOVÉ Nicklas Nygård,
hlavní koč, *známý též jako Rudý zrak*,
a Eliza Rentonová, hlavní kočena,
známá též jako Zmučená múza

VRCHNÍ VELITELÉ Sněmu nepřírozených

První kohorta — Marie Ogněna — strategie

Druhá kohorta — Bludný pán — nábor

Třetí kohorta — Veršotepec Tom — komunikace

Čtvrtá kohorta — Minty Wolfsonová — publikování

Pátá kohorta — Wynn Ní Luainová — zdravotnictví

Šestá kohorta — Perlová královna — proviant

VRCHNÍ VELITELÉ Ranthenů

Terebellum, Strážkyně ze Sheratanu — zdroje

Arcturus, Strážce z Mesarthimu — výcvik

NENÍ TU BEZPEČNO. NEVZDÁME SE

PŘEDEHRA

2. listopadu 2059

Mé vypůjčené oči sežehlo světlo. Ještě pořád jsem byla uvnitř cizího těla, stála jsem na stejné podlaze, ale všechno bylo jinak.

Na rtech mu pohrával úsměv. V očích mu jiskřilo jako kdysi, když jsem mu přinesla dobrou zprávu z aukce. Na sobě měl černou vestu s vyšitými vzájemně propletenými zlatými kotvami a kolem krku uvázaný jasně červený šátek. Jednou rukou oblečenou v hedvábné rukavici svíral ebenovou hůl.

„Vidím, žes ovládla umění zmocnit se cizího těla na dálku,“ řekl. „Ty jsi skutečně samé překvapení.“

Hůl měla bílou porcelánovou hlavici ve tvaru koňské hlavy.

„Mám dojem,“ pronesla tiše Nashira, „že s mým novým Vrchním biřicem se už znáš.“

Od okamžiku, kdy jsem ho uviděla, jsem poprvé vydechla.

Snažil se mě zastavit. Ten bídný intrikánský červ mě celé týdny umlčoval, abych světu neřekla o existenci Refájců. A teď tu najednou stojí a zjevně je s jejich přítomností sžitý stejně jako se svým vlastním stínem.

„Ale, ale. Spolkla jsi snad ten ukradený jazyk?“ zasmál se z plna hrdla Jaxon. „Ano, Paige, jsem tady společně s Refájci! Stojím v Archonu a mám na sobě symbol kotvy! Jsi zděšená?

Jsi nanejvýš pohoršená? Je to pro tvé křehké city hodně velký šok?“

„Proč?“ zašeptala jsem. „Proč jsi k čertu tady, Jaxone?“

„Jako kdybych měl na výběr. Když jsi teď Kmotryní, je můj milovaný syndikát odsouzený k sebezničení. Proto jsem se rozhodl vrátit ke svým kořenům.“

„Ke svým kořenům?“

Úsměv se mu ještě víc rozšířil.

„Vybrala sis špatnou stranu. Přidej se na tuhle, drahá,“ pokračoval, jako bych vůbec nic neřekla. „Ani nedokážu vypovědět, jak mě bolí, když vidím, že si tě omotali kolem prstu ti bídní Refáji, kteří si říkají Ranthenové. Na rozdíl od Hadrokosta jsem vždycky věřil, že je možné tě před jejich indoktrinací zachránit. A taky před tím, aby tě... svedl Arcturus. Myslel jsem, že máš dost rozumu na to, abys slepě poslouchala někoho, kdo byl kdysi tvým pánem.“

Upřela jsem na něj chladný pohled. „To samé teď ode mě chceš ty.“

„Trefa do černého.“ Na lícní kosti se mu zaleskla čerstvá jizva. „Pro Terebellum Sheratanovou jsi jen šikovný pěšák v jejich starobylé hře. A Arcturus Mesarthim je pouze její návnada. Její vábnička. V trestanecké kolonii si tě vzal pod křídla na její rozkaz, aby tě vlákal do tenat Ranthenů. A ty, má drahá, tys jim naletěla... Každý kromě tebe to vidí.“

Mrazivý pocit mě varoval, že něco není v pořádku. Někde v citadele se kdosi dotkl mého těla.

„Tenhle boj nemůžeš vyhrát. Nerozvracej syndikát, ty má krásko,“ vrátil Jaxon. „Nikdy se z něj neměla stát válečná zbraň a tys mu neměla vládnout. Vycouvej z okraje srázu. My všichni v Archonu si přejeme jedinou věc — ochránit tebe a tvůj záračný dar. Pokud ti budeme muset utrhnout křídla, aby ses nevrhla do ohně, ať se tak stane.“ Natáhl ke mně bledou ruku. „Pojď k nám, Paige. Vrať se ke mně. Tohle všechno si můžeš ušetřit.“

Šokoval mě. To jsme oba věděli. Pokud mě ale chce vyděsit, musí se snažit víc.

Znovu jsem se zachvěla chladem. Cítila jsem, že vypadávám z těla té cizí ženy a navracím se do náruče éteru.

„To radši shořím v plamenech,“ stihla jsem ještě říct.

Měla jsem tekutý mozek, protékal mi nosními dírkami a stékal po obličejí. Potřebovala jsem se odsud dostat, nabrat vzduch do plic...

Něčí ruka mě popadla za paži. Někdo na mě mluvil, opakoval mé jméno. Strhla jsem si z obličeje kyslíkovou masku, otevřela dveře a vypadla z auta jako bezvládná loutka se zamotanými končetinami. Nemohla jsem popadnout dech. Nárazem se mi potrhaly stehy na boku a otevřená rána mi zvlhčila košili.

Jaxon napáchal spoustu zlého, ale nemohla jsem uvěřit, že se přidal na stranu Scionu. Vždyť celou svou kariéru vybudoval na tom, že žil ve stínu scionského režimu, ne v jeho náručí.

Pálily mě rány ze šarvátky. Byly hluboké, rozpálené a pulzovala v nich krev. Vrhla jsem se do tmy a po slizkých schůdcích pokrytých vlhkým mechem doklopýtala k Temži. U vody jsem dopadla na kolena, sevřela hlavu do dlaní a proklínala svou hloupost. Jak jsem to jen mohla nevidět? Muselo tu přece být nějaké vodítko. Teď se z Jaxona stal náš úhlavní nepřítel, významná posila v řadách Archonu.

Najdu si jiné spojence, řekl mi po šarvátce. Varuju tě — nevidíme se naposled.

Měla jsem ho v Kruhu z růží zabít. Čepel nože už jsem měla opřenou o jeho hrdlo, ale byla jsem příliš slabá, než abych řízla.

Mám jednoho velice dávného přítele, říkala Nashira. Dnes... se ke mně po dvaceti letech odcizení vrátil...

Zdálky se ozval výkřik a zastavil čas. Nebo ho naopak přiměl se rozběhnout? Skláněla jsem se nad vodou a objímala si kolena.

Rozhodl jsem se vrátit ke svým kořenům.

„Ne, ty ne,“ vydechla jsem. „Ty ne...“

Stál vedle Sargasů a vypadal tak klidně a nenuceně. Ne jako někdo, kdo je poprvé spatřil před několika hodinami. A bylo toho víc, co jsem přecházela, co jsem kvůli své zaslepenosti neviděla. Vždycky byl bohatší než ostatní vidopáni. Už jen samotný absint stál na černém trhu majlant, a on ho popíjel skoro každý večer. Jak se stal z chudáka princem? Určitě si tolik nevydělal psaním, na pamfletech se nedalo zbohatnout. Dál tu byl fakt, že řídil můj únos z kolonie, aniž by měl jakýkoli plán na útěk — to taky nedávalo smysl. Jít do něčeho naslepo nebylo v jeho povaze. Pokud už ale někdy dřív z kolonie utíkal... Pokud věděl, že existuje cesta ven, nebo pokud mu Sargasové dokonce dovolili, aby mě odvezl...

Dávný přítel. Dvacet let. Nic víc jsem nepotřebovala slyšet, abych si domyslela, kým byl Jaxon Hall kdysi a kým je teď. Neměla jsem nezvratný důkaz, ale v srdci jsem věděla, že mě intuice neklame.

Nebyl to jen tak nějaký zrádce.

Byl to *ten* zrádce.

Člověk, který před dvaceti lety zradil Rantheny, aby si od Sargasů koupil svobodu.

Člověk, který měl na svědomí jizvy na Strážcových zádech.

Člověk, který nechal své spoluvězně umřít v kolonii.

A já jsem byla jeho kočena. Jeho pravá ruka.

Bílým šumem ke mně pronikl zvuk kroků. Koutkem oka jsem viděla, jak si ke mně přikleká Strážce.

Musím mu to říct. Tohle zjištění si nedokážu nechat jen pro sebe.

„Já vím, kdo vás před dvaceti lety zradil,“ vyhrkla jsem. „Vím, kdo vám způsobil ty jizvy.“

Ticho. Uvědomila jsem si, že se celá třesu.

„Tady není bezpečno,“ řekl po chvíli mlčení Strážce. „Můžeme si o tom promluvit v koncertní síni.“

Myšlenky jsem měla spletené jako ostnaté dráty. Byla jsem loutkou všech, zamotala jsem se do tisíců provázků.

K zábradlí nad námi přiběhl Nick. „Vigilové,“ zakřičel. „Strážce, přiveď ji nahoru!“

Strážce zůstal klečet na místě. Bála jsem se, že to nedokáže z mého výrazu vyčíst a že to jméno budu muset vyslovit sama. Uplynulo ale pár vteřin a viděla jsem na něm, že na to přišel stejně jako předtím já. V očích mu vyšlehl plamen.

„Jaxon.“

ČÁST PRVNÍ

BŮH VE STROJI

I

KMOTRYNĚ

Ne nadarmo se válka často přirovnává ke hře. V obou se soupeří. V obou jsou protichůdné strany. V obou existuje riziko prohry.

Je mezi nimi jen jeden rozdíl.

Každá hra je tak trochu hazard. Na jejím začátku člověk rozhodně nechce nic vědět s jistotou. Pokud by měl vítězství zajištěné předem, nebyla by to žádná hra.

Ve válce ale po jistotě toužíme. Nikdo v dějinách nebyl takový blázen, aby šel do války bez skálopevného přesvědčení, že může zvítězit, že doopravdy zvítězí. Nebo alespoň že je pravděpodobnost prohry natolik malá, že stojí za to zaplatit krvavou cenu. Války se vedou nejen kvůli vzrušení, ale i kvůli zisku.

Otázka ovšem je, jestli jakýkoli zisk nebo výsledek může posvětit prostředky, kterými se hraje.

27. listopadu 2059

V bankovní čtvrti v samém srdci Londýna hořelo. Didion Waite, básník podsvětí a nesmiřitelný rival Jaxona Halla, bědoval na

Cheapside nad troskami zbořeného kostela. Odvěká součást hlavního města se proměnila v hromadu zuhelnatělých a dýmajících sutin.

I na poměry Scionského Londýna byl Didion v napudrované paruce a fraku nápadný, ale všichni byli příliš vtaženi do probíhajícího dramatu, než aby si všímali nějakého blázna. Tedy všichni kromě nás, kteří jsme přispěchali na jeho zavolání. Stáli jsme u vstupu do úzké uličky, obličejů zakryté maskami a šátky, a prohlíželi si, co zbylo z kostela Bow Bells. Podle zpráv místních vidoucích ho od základů srovnal se zemí výbuch, k němuž došlo kolem půlnoci. Teď hořelo několik okolních budov a napříč ulicí bylo nasprejované graffiti.

VZDEJTE ČEST BÍLÉMU VAZAČI,
PRAVÉMU KMOTROVI LONDÝNA

Vedle nápisu byla namalovaná sytě oranžová květina. Lichořeřišnice. V jazyce květin znamenala *dobývání* nebo *moc*.

„Musíme toho nebožáka odsud odvést dřív, než to udělá Scion,“ pobídla nás Marie Ogněna, která nyní patřila mezi mé oficiální velitele.

Já jsem se nenabídla. Didion trval na tom, abych se dostavila osobně, ale nemohla jsem riskovat a dávat se s ním do řeči, a už vůbec ne, když byl v takovém stavu. Určitě čekal, že mu škodu uhradím z kmotrovské pokladny, a ze zkušenosti jsem věděla, že pokud odmítnu, nebude si brát servítky a klidně mě přede všemi na ulici veřejně obviní. Prozatím bude lepší, když mě vůbec neuvidí.

„Já půjdu,“ nabídla se Eliza a ověřila si, že jí kapuce pevně sedí na hlavě. „Odvedeme ho do Grub Street.“

„Buď opatrná,“ připomněla jsem jí.

Eliza zamířila k Didionovi, který kolem sebe právě rozhazoval dlažební kostky a něco nesouvisle křičel. Marie se vydala za ní a pokynula svým nájemčatům, ať ji následují.

Zůstala jsem s Nickem na místě. Zvykli jsme si nosit kapuce, které v poslední době přišly do módy — daly se nasadit tak, že zakrývaly většinu obličeje. Jenže mě teď bylo snadné poznat, takže ani tohle nemuselo jako ochrana stačit.

Po šarvátce, v níž jsem se utkala se svým vidopánem a učitelem Jaxonem Hallem o právo postavit se do čela londýnských jasnovidců, Nick opustil svou práci ve službách Scionu a zmizel scionskému režimu z dohledu. Před odchodem ještě stihl ukrást několik beden zdravotnických potřeb a vybrat z účtu všechny volné peníze. Za pár dnů už se jeho obličej skvěl na přenosových obrazovkách vedle mého.

„Myslíš, že to udělal Jaxon?“ kývl Nick směrem k troskám kostela.

„On ne, ale jeho nohsledové.“ Žár ze sutin mě pátil do očí. „Nevím, kdo je vede, ale začíná mít dost stoupenců.“

„Je to jenom pitomá partička výtržníků. Pusť to z hlavy.“

Jeho hlas zněl konejšivě, ale tohle byl už třetí útok na významné sídlo syndikátu za posledních pár dnů. Naposledy vyrabovali tržiště na Old Spitalfields, vyděsili prodejce a vyplnili jim stánky. Ti, kdo to udělali, považovali za právoplatného Kmotra Jaxona Halla, přestože bez vysvětlení zmizel. I po tom, co jsem jim oznámila všechna fakta, odmítli uvěřit, že se Bílý vazač, slavný vidopán sektoru 1-4, zapletl se Scionem.

Celkově vzato to byla hloupost, měla jsem podporu většiny jasnovidců. Poselství, které z útoku vyplývalo, ale znělo jasně: ještě jsem nezískala srdce všech svých poddaných. Pomyslela jsem si, že to nejspíš souvisí s tímhle územím. Mého předchůdce Hektora z Haymarketu všichni svorně nesnášeli. Ti, kdo ho poslouchali, to dělali buď ze strachu, nebo proto, že jim dobře platil.

Marie s Elizou zvedly bědujícího Didiona na nohy a vedly ho pryč. Jeho nářek přehlušila siréna scionského hasičského auta. I kdyby se podařilo okolní domy uhasit, bylo zřejmé, že kostel už nic nezachrání. Stejný osud potkal Juditheon, aukční síň, která

se nacházela pod ním. Odešli jsme a nechali za sebou další kus minulosti, který vzal zaslé.

Dřív bych možná truchlila. Strávila jsem v Juditheonu spoustu hodin, utratila jsem tam nehorázné částky z Jaxonových peněz za duchy, které Didion ani neměl právo prodávat. Jenže jakmile se ukázalo Jaxonovo pravé já, všechny moje vzpomínky na život v roli jeho kočeny zhořkly, potáhl je povlak špíny. Měla jsem chuť seškrábat je do odpadní jámy, zaházet hlinou a začít stavět na nových základech.

„Nejbližší konspirační byt je na Cloak Lane,“ ozval se Nick.

Vklouzli jsme do další uličky, pryč z kruhu žhavého vzduchu kolem kostela. Drželi jsme se stranou od ostatních lidí. Nick se rozhlížel, jestli někde nejsou bezpečnostní kamery. Od šarvátky už jsme nebyli jen nepřírození zločinci, ale i nově zrození revolucionáři, na jejichž hlavu se vypisovala stále větší odměna. I když jsme proti režimu zatím nepodnikli žádný krok, Scion dobře věděl, o co nám jde.

Musela jsem si položit otázku, jak dlouho ještě dokážeme přežívat v hlavním městě. Bylo nebezpečné potulovat se tak pozdě v noci na ulici, ale když pro mě Didion nechal poslat, nedokázala jsem odmítnout. Chtěla jsem ho přesvědčit, že jsme na stejné straně. Byl to koneckonců Jaxonův odvěký protivník, takže pro mě teď představoval možného spojence.

Konspirační byt na Cloak Lane byl garsonka. Pronajala si ji nějaká dívka, která dřív pracovala jako nočňátko a teď chtěla ze všech sil pomáhat Vidořádu. Na rozdíl od většiny našich budov tam bylo topení, lednička a opravdová postel. Po dlouhé noci strávené na ulici přišlo teplo vhod. Během posledních týdnů prudce poklesla venkovní teplota a skoro denně padal sníh, takže Londýn připomínal narozeninový dort pokrytý bílou polevou. Tak krutou zimu jsem ještě nezažila. Nos i tváře jsem měla skoro pořád růžovočervené, a jakmile jsem vyšla ven, začaly mi od mrazu slzet oči.

Protože jsem postel odmítla, svalil se na ni místo mě Nick. Bylo rozumné, aby si aspoň on pár hodin odpočinul. Na bledý

obličej mu dopadal proužek měsíčního světla, takže viditelněji vystoupila rýha mezi obočím, která se mu dělala i ve spánku. Lehla jsem si ve tmě na gauč, ale byla jsem příliš neklidná, než abych vydržela mít delší dobu zavřené oči. Do mozku se mi zarýval obraz hořícího kostela, příslib dalšího pustošení. Připomínka toho, že Jaxon Hall sice zmizel, ale lidé na něj nezapomněli.

Ráno jsem si zavolala tágo a rozjela se do Millu. Byla to ruina průmyslového komplexu v Silvertownu a jedna z několika opuštěných budov, které jsme v poslední době v citadele obsadili. Sídlila tam naše největší buňka.

Změnit strukturu syndikátu tak, aby se postupně přerodil v armádu schopnou čelit Scionu, nebylo vůbec snadné. Skoncovala jsem s tradičním systémem územního dělení, kde měl každý sektor své centrální doupě. Přesto jsem se snažila pokud možno od sebe netrhat bývalé členy jednotlivých gangů. Teď byli vidoucí ze syndikátu rozdělení do buněk. Každá měla své sídlo, které znali jen členové dané buňky a místní vidopán nebo vidopaní. Ti podléhali příkazům vrchního velitele. Musela jsem své poddané donutit, aby co nejvíce omezili kontakty mimo svou buňku, což je moc netěšilo, ale byla to jediná šance na přežití. Zároveň to byl jediný způsob, jak se vyhnout Jaxonovi, který znal starý syndikát jako své boty.

Ať už teď chytili kohokoliv, mohl nepříteli vyzradit místo pobytu nanejvýš několika dalších lidí. Chystali jsme se do války se Scionem a ve válce není radno riskovat.

Když jsem dorazila k Millu, vyšla jsem po schodech do patra. Na konci chodby seděl na invalidním vozíku Leon Wax, jeden z mála amaurotiků, kteří pracovali pro Vidořád. Předával právě dvěma senzibilům balíčky se základními potřebami, kde bylo mimo jiné mýdlo nebo voda v láhvích. Leon byl šedesátiletý muž tmavohnědé pleti s plešatící bílou ksticí.

„Nazdar, Paige,“ zavolal na mě.

„Ahoj, Leone,“ odpověděla jsem a přikývla na pozdrav nováčkům, kteří na mě upřeně zírali. „Vítejte v buňce,“ dodala jsem.

Oba stáli jako zkoprnělí. Určitě o mně slyšeli spoustu zvěstí: kočena, která vrazila nůž do zad vlastnímu vidopánovi, krajinochodkyně, která se paktuje s bytostmi z éteru. Prolétlo mi hlavou, jak moc asi naplňuju jejich očekávání — stála před nimi obyčejná holka s tmavými kruhy pod očima. Kudrnaté vlasy už jsem zase měla platinově blond jako dřív, jen vepředu mi zůstal jeden černý pramen. Poslední připomínkou mé účasti v šarvátce byly blednoucí modřiny a nápadný šrám na bradě, kde mi kůži rozčíslo ostří šavle. Důkaz, že dokážu bojovat a zvítězit, se mi vepsal přímo do tváře.

Jedna z těch dvou, rudovláška se světlou pletí, se mi k mému úžasu poklonila. „D-díky, Kmotryně. Je pro nás čest, že můžeme být členy Vidořádu.“

„Klanět se opravdu není nutné.“

Nechala jsem je v Leonových zkušených rukou a vyšla do nejhořejšího patra. Nejhlubší rány mě stále bolely, ale měli jsme léky, které na utišení bolesti jakžtakž stačily.

Pozorovatelna se nacházela v jedenáctém podlaží. Když jsem vešla dovnitř, moji dva vrchní velitelé Veršotepec Tom a Bludák zrovna snídali a zkoumali přitom mapu citadely, kde byla zaznačena poloha všech nově instalovaných detektorů Senshield. To byla naše nejnovější starost. Mezi papíry a notebooky ležely poházené numy — obsidiány k věštění, klíče, nůž a křišťálová koule velká jako pěst.

„Dobrý ráno, Kmotryně,“ pozdravil mě Bludák.

„Máme problém.“

Tom zvedl huňaté obočí. „Tomu říkám pěkný pozdrav, takhle po ránu. Ještě jsem ani nedopil kafe.“ Přisunul ke mně židli. „Co se děje?“

„Jaxonovi příznivci vypálili Juditheon.“

Tom si povzdechl. „Marie už nám o tom řekla. Jsou to jenom malý ryby.“

„To je jedno. Takovýhle věci už nemůžeme moc dlouho ignorovat.“ Nalila jsem si kávu. „Musíme dát dohromady syndikát, a to

hezky rychle. Bylo by dobrý začít tím, že najdeme náhradu za Jaxona," řekla jsem spíš pro sebe než jim. „A jak to zvládáte vy dva?"

„Každý den se nám podaří nabrat několik nováčků," informoval mě Bludák. „Samozřejmě jich potřebujeme mnohem víc, ale v této fázi bych neměl obavy. Vypadá to, že hodně vidoucích myšlenku Vidořádu přijalo, a čím víc jich přejde na naši stranu, tím víc dalších najde odvahu udělat to samý."

Tom přikývl. „Včera v noci jsme zachránili jednu dvojici, oba jsou média. Odhalil je detektor Senshield. Měl jsem vidění, že se to stane, proto Bludák poslal pár svých lidí na místo, kde se schovávali." Odkáslal si a podíval se na Bludáka. „Řekli nám něco... ehm... zajímavýho. Slyšeli prej detektor houkat, ale nikde kolem ho neviděli."

Zamračila jsem se. Scion začal instalovat detektory Senshield do metra, což byla nemilá změna, ale přístroje byly tak velké, že bylo docela snadné se jim vyhnout. „To je nesmysl, detektory jsou obrovský, tak ho museli vidět. Kde to bylo?"

„Ještě jsem neslyšel všechny podrobnosti."

„Pošli svého koče, aby to prozkoumal. Nějak se mi to nelíbí."

Při odchodu jsem ukořistila jednu zázvorovou bulku, načež Tom všechny zbývající starostlivě nahrnul do krabice.

Do výcvikové místnosti v přízemí proudilo rozbitými okny denní světlo a házelo odlesky na beton a nepoužívané stroje. Větší část stropu se už dávno sesula, takže skrz něj bylo vidět perleťově šedou oblohu. V místnosti byly vyznačené ringy, kde se mohli členové buňky zdokonalovat jak ve fyzickém zápase, tak v boji s pomocí duchů. Byla tu i deska, u které se trénoval vrh nožem.

Na Terebellin příkaz začali Ranthenové pravidelně navštěvovat jednotlivé buňky, aby pomohli nově naverbovaným členům zdokonalit jejich dovednosti. V ringu nalevo právě stála Pleiona Sualocinová a vyučovala boj s duchy. Instruktorka své svěřence probodávala přísným pohledem.

„Když se vaše horda duchů kontaktuje s protivníkovou aurou, duchové začnou vysílat série znepokojivých obrazů a tím

ho zmatou. Slabou hordu je ale možné odklonit nebo rozbít. Aby horda držela pohromadě, musí být pevně svázaná. V našem jazyce toto umění nazýváme tkaní.“ Švihla rukou oblečenou v rukavici před sebe a svolala k sobě duchy. Když mě uviděla, propustila je a řekla studentům: „V téhle budově je dost duchů, se kterými můžete trénovat. Běžte to zkoušet.“

Skupinka studentů se rozprchla. Někteří z těch, kdo mě měli, zamumlali: „Zdravím, Kmotryně.“ Pleiona je sledovala, jak odcházejí.

„Panovnice mě požádala, abych tě informovala, že bude zítra provádět inspekci buněk v první kohortě,“ oznámila mi.

„V pořádku.“

Světlo v Pleioniných očích bylo pohaslé — bylo poznat, že je hladová. Zakázala jsem všem Ranthenům, aby se pásli na auře vidoucích, které jsem měla pod svou ochranou. Museli si počkat na ty, kdo žili mimo syndikát, což jim na náladě moc nepřidalo.

„Terebell je zklamaná,“ pokračovala Pleiona, „že se ti nepodařilo odstavit od moci velezrádce z Londýna.“

„Věř mi, že se o to snažím.“

„Radím ti, aby ses snažila víc, krajinářko.“

Při odchodu mě obešla velkým obloukem. Už jsem si na tyhle móresy zvykla.

Spojovala nás nenávisť k Jaxonovi, ale bylo to křehké spojení. V tuhle chvíli už všichni Ranthenové věděli, že tím, kdo je zradil, když poprvé povstali proti vládnoucímu rodu Refájců, byl právě Jaxon. Nebyla jsem si úplně jistá, jestli mě nepodezírají ze spolupráce s ním. Koneckonců jsem pro toho velezrádce a jejich zapřísáhlého nepřítele tři roky pracovala. Bylo těžké uvěřit, že jsem si nikdy ničeho nevšimla, že jsem neodhalila jeho špinavé tajemství.

Kousek od nás trénovali dva vidoucí. Augur svolal hordu duchů a vrhl ji na druhého instruktora z řad Refájců, který stál uprostřed ringu.

Strážce. Jedním rychlým pohybem ruky hordu rozprášil a duchové se rozletěli všude kolem.

Arcturus Mesarthim je pouze její návnada.

Pootočil hlavu. Zůstala jsem stát stranou a křečovitě svírala hrnek s kávou.

Každý kromě tebe to vidí.

Augur si povzdechl a ukročil stranou. Strážce vybídl gestem další dva vidoucí v řadě.

První byl Felix Coombs, další z těch, kdo přežili Kostičas. Vkročil do kruhu a nalil si vodu do misky — byl to hydromant. Za soupeřku měl Róisín Jacobovou z řádu ohavných augurů. Vlasy zapletené v copu se jí leskly potem. Od té doby, co jsem nařídila propuštění ohavných augurů ze slumu na Jakubském ostrově, se tělem i duší oddala naší věci a denně několik hodin trénovala. Strážce stál se založenýma rukama.

„Felixi,“ řekl a oslovený sebou cukl, protože byl v přítomnosti Refájců stále ještě nesvůj. „Pořád se hrbíš. Můžu tě ujistit, že tě vigilové stejně uvidí.“

Felix se narovnal, ale stále byl o hlavu menší než Róisín.

„Róisín, nešetři ho,“ vybídl ji Strážce, „ale dej mu šanci, ať si procvičí techniku.“

„Dobře, ale jenom malou šanci,“ přikývla Róisín.

Felix si odkašlal, přivolał několik duchů a spojil je do hordy. Strážce rázoval kolem ringu.

„Otočte se k sobě zády,“ zavelel a oba ho poslechli. „Teď udělejte každý tři kroky svým směrem.“ Zase provedli, co řekl. „Dobře.“

V jeho pojetí se z boje stával duel, tanec, jakýsi druh umění. Kolem ringu se shromáždili diváci. Felix a Róisín čekali na povel a přihlížející jim začali fandit.

„Tři, dva, jedna, teď!“ zvolal Strážce.

Felix švihl paží směrem dolů. Duchové ji v ladném oblouku následovali a zanořili se do misky s vodou. Vodní hladina se rozčeřila a éter se zachvěl. Zdvihla jsem překvapeně obočí. Duchové se vynořili a za nimi se táhl řetízek vodních kapek, ale Róisín ten půvabný výjev náhle přetrhla. Přiskočila k Felixovi a pěstí mu odrazila paži, takže odletěl až k provazům, které vymezovaly

ring. Pak mu zařala prsty do ramene. Felix sebou prudce škulbl, duchové se vyděsili a odlétli. Felix se sesul na zem a voda z misky se rozstříkla do všech stran.

„Vzdávám se, vzdávám se,“ zakřičel Felix za vydatného smíchu diváků. „To bolelo, Róisín! Cos to udělala?“

„Použila proti tobě svůj dar,“ řekl Strážce. „Róisín je nadaná osteomantka. Tvoje kosti zareagovaly na její dotyk.“

Felix sebou trhl. „Moje kosti?“

„Přesně tak. Jsou sice obalené masem, ale vždycky budou reagovat na povel osteomanta.“

Z několika míst se ozval potlesk oslavující Róisínino vítězství. Položila jsem kávu a přidala se. Strážce trochu vyladil její dar a pomohl jí ho aktivizovat, takže nyní mohla osteomancii používat na svou obranu. I to, co předvedl Felix, převyšovalo všechno, co jsem kdy v hydromancii viděla.

„Já to říkal, že jsme je neměli propouštět,“ zasyčel jeden zaříkávač. Vybavilo se mi, že se jmenuje Trenary. „Ohavní auguri mezi nás nepatří.“

„To stačí,“ umlčel ho Strážce, který právě obcházel ring. „Víš, že Kmotryně tyhle řeči zakázala.“

Několik lidí sebou polekaně trhlo — překvapilo je, že Refájci mají tak dobrý sluch. Kohokoli jiného by Strážcův tón zastrašil, ale zaříkávač se rychle oklepal.

„Nemusím tě poslouchat, Refájče,“ odsekl. Felix nervózně polkl a pohlédl na Strážce. „Příkazy budu přijímat leda od Kmotryně, pokud se tady ráčí ukázat.“

„Tak mě dobře poslouchej, Trenary,“ zvolala jsem a všechny hlavy se otočily ke mně. „Tenhle názor už se tady nenosí. Pokud se ho nedokážeš zbavit, tak si s ním jdi někam jinam. Třeba ven do sněhu.“

Chvilí se nikdo nepohnul a pak Trenary vystřelil z místnosti. Róisín zaskřípala zuby.

„Strážce, a co naučíš mě?“ zapípal Jos Biwott a trochu tím uvolnil napětí. „Já umím jenom zpívat.“

„To není žádný malý dar. Všichni máte potenciál použít svoje dary proti Scionu, ale dneska už nemám čas.“ Místností zaznělo zklamané reptání. „Přijdu zase příští týden. Do té doby trénujte sami.“

Sledovala jsem, jak se rozcházejí. Na opačné straně místnosti si Strážce oblékal kabát.

Za posledních několik týdnů jsme spolu prohodili jen pár škrobených slov. Už jsem to nemohla vydržet. Zaplašila jsem obavy a šla za ním.

„Ahoj, Paige,“ pozdravil mě Strážce.

Jeho hlas měl na mě podobné účinky jako víno. Pod žebry jsem ucítila svíravý tlak.

„Ahoj, Strážce,“ odpověděla jsem. „Už jsme spolu pěkně dlouho nemluvili.“

„To je pravda.“

Předstírala jsem, že si prohlížím desku s terčem na házení nožů, ale nedokázala jsem se soustředit. Cítila jsem na sobě zrak ostatních, kteří si zvědavě a bez zábran prohlíželi refájského instruktora s Kmotryní po boku.

„To bylo opravdu působivé,“ řekla jsem popravdě. „Jak jsi Felixe naučil takhle používat hydromancii?“

„Říkáme tomu fúze. Je to pokročilý způsob boje s pomocí duchů, který můžou používat určité typy senzibilů a augurů. Při šarvátce to použila Zloduše.“ Sledoval, jak se jedna dívka z řádu médií nechala ovládnout duchem. „Někteří vidoucí se můžou naučit přikázat duchům, aby nesli jejich numu. Tohle umění se dá použít k ovládnání ohně, vody a kouře.“

To by pro nás mohla být podstatná výhoda, pomyslela jsem si. Než se tu objevili Ranthenové, mohli senzibilové a auguri proti soupeřům bojovat leda svoláním hordy duchů. Byl to jeden z důvodů, proč je Jaxon považoval za slabé.

„Ten chlapík, co odešel, měl námitky proti ohavným augurům,“ kývl Strážce směrem, kudy odešel Trenary. „A taky, i když ne tak veřejně, vyjadřuje sympatie k Jaxonovi. Považuje ho za jediného

právoplatného vůdce Vidořádu. Rád přitom cituje nejvýbušnější pasáže ze spisku *O podstatě nepřirozenosti*.“

„Požádám Leona, aby z něj nespouštěl oči. Nemůžeme si dovolit, aby někdo něco práskl Scionu.“

„To je dobrý nápad.“

Rozhostilo se krátké, rozpačité ticho. Na okamžik jsem zavřela oči.

„Tak jo,“ řekla jsem po chvíli. „Mám práci, budu muset jít. Omluv mě.“

Už jsem byla na půli cesty ke dveřím, když Strážce promluvil: „Dotkl jsem se tě něčím, Paige?“

Zastavila jsem se. „Ne. Jsem poslední dobou prostě... duchem nepřítomná.“

Neřekla jsem to moc přesvědčivě. Oběma nám bylo jasné, že je něco v nepořádku.

„Jistě.“ Když jsem mlčela, promluvil znovu, tentokrát tišeji. „Je samozřejmě na tobě, s kým se stýkáš. Ale pokud budeš potřebovat radu, můžeš se na mě vždycky obrátit. I kdyby sis chtěla jen popovídat. Rád ti budu naslouchat.“

Najednou jsem jasně vnímala jeho ostře řezanou bradu, tlumený plamen v očích, teplo, které z něj vyzařovalo a které jsem cítila navzdory vzdálenosti mezi námi. A stejně dobře jsem vnímala, že mám napjatá záda a žaludek jako na vodě.

Věděla jsem, proč se takhle cítím a co mi brání, abych se mu otevřela. Ne že by udělal něco zlého. Vždyť mi dokonce věřil, že jsem několik let pracovala pro Jaxona Halla a vůbec si neuvědomovala, co je vlastně zač. Na rozdíl od ostatních Ranthenů se ke mně choval stejně jako předtím. Odpustil mi mou zaslepenost.

Mohlo za to Jaxonovo varování. Jeho slova mi pořád ještě zněla v hlavě. A já jsem to Strážci nebyla schopná říct, nemohla jsem se mu přiznat, že se notorickému lháři Jaxonu Hallovi podařilo otrávit můj pohled na něj. Že do mě Jaxon zasel pochybnost, jestli Strážce opravdu není jen Terebellina prodloužená ruka vykonávající její vůli.

„Díky, já vím.“ Uvědomila jsem si, že na nás ostatní pořád zírají. Otočila jsem se k odchodu. „Brzy na viděnou.“

Zbytek dne jsem strávila inventurou našich zásob. Když jsem za soumraku odcházela z Millu, potkala jsem Nicka a Elizu. Hledali mě, protože dostali naléhavou zprávu od jedné vidopani z druhé kohorty; byla přesvědčená, že telefonní budku v jejím sektoru určitě hlídá skupina vigilů.

„Několik jejích vidoucích si tam šlo zatelefonovat a půlka z nich už se nevrátila,“ informoval mě Nick, když jsme se brodili sněhem. „Zkusila tam jít sama, a nic se nestalo, ale byla by ráda, kdyby pár nájemčat drželo u budky hlídku.“

„Nedostali jsme podobnou zprávu minulý týden? Mám dojem, že nějaká holka z řádu médií šla do lékárny a od té doby je ne-zvěstná,“ řekla jsem přiškrceně.

„Přesně tak.“

„Zkoušels do té telefonní budky jít?“

„Jo. Nic se nestalo.“

Sklonila jsem hlavu, aby mě do obličeje nebičoval vítr. „Tak to zatím necháme plavat.“

„Dobře. Jdeme zpátky do doupěte?“

Přikývla jsem. Už jsme dneska byli venku moc dlouho a taky jsme potřebovali probrat naši finanční situaci.

Dojeli jsme rikšou k ulici Limehouse Causeway a odtamtud šli pěšky. Hlavy jsme měli skloněné a tváře zakryté šátky. Na ulicích se to hemžilo lidmi, kteří mířili někam na večírek. Tváře jim hořely vzrušením, bylo vidět, že si dali Floxy. Mezi nimi se proplétali dělníci z doků na Isle of Dogs. Každý rok před Listopadkami praskaly kyslíkové bary ve švech, hlavně ty levné, které se soustředily právě v téhle části citadely. Eliza se zastavila u bankomatu a nenápadně vytáhla z kapsy ukradenou kartu.

Kradené karty se nám hodily, i když každá vydržela jen chvíli, dokud její majitel nezjistil, že ji postrádá. Terebell mé prosby o peníze často odmítala a zjevně to dělala s gustem. Nick se

ohlédl přes rameno, jestli nás nesledují nějakí kolemjdoucí. Eliza zasunula kartu do bankomatu a nervózně přitom podupávala nohou.

V tu chvíli se rozhoukal alarm.

Já a Nick jsme ztuhli leknutím. Eliza odskočila a prudce se nadechla. Kvílení alarmu řezalo do uší a přitáhlo pozornost všech, kdo byli nablízku. Chvilku jsme na sebe zírali.

Tenhle zvuk jsem znala.

Tenhle zvuk vydávaly detektory Sensshield, když rozpoznaly přítomnost jasnovidce. Tenhle zvuk věstil uvěznění. Jenže teď vycházel zevnitř bankomatu.

Odporovalo to zdravému rozumu. Detektory Sensshield byly neforemné bedny velikosti člověka, daly se snadno rozeznat i na opačném konci ulice. Pokud si člověk dával pozor, nemusel se nikdy do blízkosti detektorů dostat, protože nebyly schované.

Nebo ano?

Tohle všechno mi proběhlo hlavou během vteřiny, než jsem zareagovala.

„Zdrháme,“ vyštěkla jsem. Rozběhli jsme se pryč od bankomatu.

„Nepřirození!“ zakřičel někdo.

Něčí ruka popadla Nicka za kabát, ale Nick se ohnal pěsti a odmrštíł ho. Ohlédla jsem se a viděla, že se z banky vyrojila jednotka nočních vigilů ozbrojených fluxovými pistolemi. Křičeli: „Stůjte!“ a „K zemi!“ a jejich hlasy se znásobily do takového řevu, že lidé začali v panice prchat do všech stran. Uslyšela jsem povědomé zasyčení fluxové šípky a jen taktak jsem se stihla vrhnout na zem. Překulila jsem se, popadla Elizu za ruku a strhla ji za sebou do postranní ulice. Už předtím jsem byla v šoku z toho, co se stalo, a srdce mi bušilo jako splašené. Teď se k tomu ještě přidal děs a sevřel mi hrdlo, že jsem sotva mohla dýchat. Takový strach jsem nezažila od doby, kdy mě Scion zajal a poslal do trestanecké kolonie. My tři jsme nejvyšší představitelé Vidořádu — nesmí nás zatknout.

Sprintovali jsme k chudinské čtvrti, kde bydleli dělníci z doků. Tam byla šance, že se nám podaří zmizet v hustém labyrintu chatrčí. Zrovna když jsme uviděli první řady domů, zaskřípěly brzdy a do cesty nám vjela dodávka. Otočili jsme se a hleděli tváří v tvář jednotce vigilů v červenočerných uniformách. Byli jsme jako zvířata zahnaná do kouta.

„Do hajzlu,“ ulevila si Eliza.

Pomalu jsem zvedla ruce nad hlavu. Nick i Eliza následovali můj příklad. Vigilové nás v půlkruhu obstoupili. Měli napřažené elektrické obušky a na tělo nám mířili fluxovými pistolemi, nepochybně naplněnými nejnovější verzí téhle drogy. Podívala jsem se na Nicka. Jeho aura se proměňovala, natahovala se dál do éteru.

Nemohla jsem se jim nabourat do snové krajiny. Při šarvátce jsem využila svého ducha víc, než bylo zdrávo, byla jsem jako zrezivělá. Nedokázala jsem dost rychle reagovat.

To ovšem neznamená, že bych nemohla pár vigošů zkopat, pomyslela jsem si.

V tu chvíli v Nickovi explodoval jeho dar. Oslepil vigily proudem vidin a obrazů a hned nato na ně Eliza vypustila řetěz duchů. Mezi vigily se začaly vytvářet spletné sítě a lapaly je do smyček halucinací. V nastalém zmatku jsem vrazila pěstí do něčí nekryté brady a druhou rukou ukořistila fluxovou pistoli. Zmáčkla jsem spoušť a střela s injekcí zasáhla velitele policistů mezi lopatky.

Byli jsme dokonale sešraní, pracovali jsme v týmu, stejně jako kdysi, když jsme bojovali proti znepřáteleným gangům. Nick popadl elektrický obušek a vrazil jeho majiteli loktem do nosu. Zasyčela elektřina a vigil se zhroutil na zem. Eliza strčila ramenem do dalšího a utíkala pryč. Hodila přitom za sebe jednu z našich drahocenných dýmovnic. Okamžitě nás zahalil oblak hustého šedého kouře. Vypálila jsem ještě jednu šipku a rozběhla se za Elizou. Prázdnou pistoli jsem stále svírala v ruce. Po chvílce mě doběhl i Nick.

Odrazila jsem se a jedním skokem se ocitla za nízkou zídkou. Podlezli jsme pod ohradou pomalovanou graffiti, která vymezovala hranici chudinské čtvrti. Vrhli jsme se k první chatrči, na kterou jsme narazili, odhodili plachtu, jež sloužila místo dveří, a protější stranou se zase vyřítili ven. Kolem se ozývaly nadávky dělníků, ale my jsme nezpomalili. Zastavili jsme se, až když jsme se ocitli na jihozápadním konci chudinské čtvrti, na olejnatém pruhu písku u Temže. Na boku mě štípaly stehy, ale nebylo to nic proti děsu, který se ve mně začal rozevírat jako bezedná propast.

Vždycky jsme byli strašně opatrní. Byli jsme přesvědčení, že dokážeme splynout s davem. Myslela jsem si, že nám nemůže nic ublížit. A přesto právě nás tři nepřítel zaskočil nepřípravené — a málem se nám to stalo osudným.

„Co to ksakru bylo?“ vypravila ze sebe Eliza, když konečně popadla dech. „Schovaný detektor, nebo co?“

Byla jsem tak roztřesená, že jsem ani nedokázala odpovědět. Museli jsme jít dál, ale všechny kosti a svaly v mém těle se odmítaly vrátit do boje. Nick, taky celý udýchaný, jen zavrtěl hlavou. Nakonec se mi zklidnil dech aspoň natolik, abych ze sebe vypravila: „Pojďte, musíme varovat Vidořád. Tohle by... tohle by mohl být náš konec.“

II

STAV NOUZE

Okamžitě jsem svolala schůzku. Když jsme dorazili ke skrýši severně od řeky, už tam na nás čekali Bludák, Veršotepec Tom a Marie Ogněna a uždibovali ze zbytku zázvorových bulek. Na proti nim seděla Danica Panićová, další členka Sedmi pečeti, která se po šarvátce přidala na mou stranu. Za normálních okolností bych vyžadovala, aby se podobné schůzky zúčastnilo všech šest velitelů, ale nechtěla jsem, abychom se ve stejnou dobu vyskytovali všichni pod jednou střechou.

Když jsem vešla, povstali. Dosedla jsem na židli vedle Nicka a píchlo mě přitom v žebrech. Venkovní mráz mým zraněním ze šarvátky moc nepomáhal.

„Co se děje, Paige?“ oslovila mě Marie. „Je to pravda? Mají skryté detektory Sensshield?“

Jedno místo na opačném konci stolu zůstalo prázdné.

„Budeme ještě čekat?“ zeptala se Eliza a sedla si po mé levé ruce.

„Ne,“ odpověděla jsem stroze.

Terebellina nepřítomnost mě hodně rozladila. Věděla, v kolik hodin schůzka začíná, a nic nemohlo být důležitější než tohle. Vždycky jsme čekali, že Scion zvýší počet detektorů — opakovaně

zveřejňovali zprávy o jejich plánované instalaci —, ale zároveň jsme očekávali, že budou viditelné.

„Děkuju, že jste přišli, i když jsem vás svolala tak narychlo,“ začala jsem. „Půjdu rovnou k věci. Eliza se před chvílí pokusila vybrat peníze z bankomatu a spustil se alarm. Vypadá to, že v bankomatu byl... zabudovaný detektor Senshield.“ Odmlčela jsem se, aby ostatní mohli informaci vstřebat. „Unikli jsme jenom o vlásek.“

Všichni zadrželi dech. Bludák zabořil tvář do dlaně.

„Pro Vidořád by to mohlo mít katastrofální následky,“ pokračovala jsem. „Pokud detektory neuvidíme, nedokážeme se jim vyhnout.“

„Bankomat,“ řekla Marie a prohrábla si rukou vlasy. „Něco tak obyčejného...“

„To by mohlo vysvětlovat tu záhadnou telefonní budku,“ zamumlal Nick. „I to zmizení vidoucí holky z lékárny.“

Uvědomila jsem si, že jsem předchozí případy smetla ze stolu příliš rychle. „Tohle je pro vidoucí zatím největší hrozba,“ pronesla jsem. „Pokud skrytých detektorů nainstalovali hodně, bude nejspíš potřeba, aby členové prvních tří řádů, který už detektory dokážou odhalit, dočasně odešli do úkrytu. Aspoň do doby, než nás bude tolik, abysme si dokázali poradit s vigilama. Na ulicích to možná nebude bezpečný.“

„To nejde,“ zatvářila se Eliza odmítavě. „Paige, nemůžeme se jenom schovávat.“

„Já jsem taky médium,“ poznamenal Bludák a zvedl hlavu za bořenou v dlaní, „ale musím souhlasit. Přes veškerý nebezpečí by byl nerozum vyřadit ze hry většinu našich pěšáků.“

„Stejně tak by byl nerozum nechat je napospas Scionu, aby je všechny pochytil,“ namítla jsem. „Máme vidoucí z jiných řádů, co můžou dělat pěšáky.“

„Moc jich není.“

„Stačí to,“ oponovala jsem, ale bylo mi jasné, že jsem je nepřesvědčila. Marie zavrtěla hlavou. „Dobrá. V tom případě se musíme zatraceně snažit, abysme se detektorům vyhnuli. A taky je načase

podívat se hrozbě do očí. Hektor ohledně detektorů strkal hlavu do písku, ale my musíme zjistit, jak vážný je to pro nás nebezpečí. Tohle je bůh ve stroji. Vševidoucí oko.“

„A nebude lehký ho oslepit,“ podotkla Danica.

Seděla se založenýma rukama na protilehlém konci stolu a nervózně poposedávala. Zrzavé vlasy měla rozčepýřené a oči zarudlé nedostatkem spánku. Vzhledem k tomu, že pracovala v divizi Scionu zaměřené na robotiku a strojírenství, byla naším nejcenějším zdrojem informací o Senshieldu.

„Dani,“ obrátila jsem se k ní, „tys tušila, že něco takového přijde?“

„Věděla jsem, že chtějí po celý citadele rozmístit velký detektory, proto jsem se taky neúspěšně snažila vymyslet nějaký přístroj, co by odrušil naše aury. To jsme ale věděli všichni. Taký jsme věděli, že se budou snažit postupně obšancovat základní veřejný služby. Že ale vymysleli verzi detektoru, co se dá schovat, to jsem netušila.“

„Takže rovnou k věci. Máš nějaký nápad, jak bysme se jich mohli zbavit?“

„No, je jasný, že ty velký nepůjde fyzicky zničit ani odstranit. Jednak je očividně pořád někdo sleduje, jednak jsou napevno přivařený na místě.“

„Víš, jak fungují?“ naléhal na ni Bludák. „Víš o nich vůbec něco?“

„No jasně.“

„A co teda?“

Danica se na něj zamračila. Nesnášela, když na ni někdo spěchal.

„Podle toho, co se šušká mezi inženýrama, jsou všechny detektory napájený z jednoho centrálního zdroje energie. Říkají tomu jádro,“ řekla a dávala si schválně načas. „Nevím, co to přesně je, ale všechny detektory jsou na to napojený.“

„Takže pokud zničíme jádro, vyřadíme to celý z provozu,“ podotkla jsem.

„Teoreticky jo. Je to podobný, jako kdybys z přístroje vyndala baterii.“

Tom si pohladil plnovous. „Ale kde ho najdeme?“

„Určitě v Archonu,“ řekla jsem.

„To není tak jasný,“ namítla Danica. „Senshiield je projekt ScionARMu, takže jádro bude nejspíš v nějakém vojenském objektu.“

ScionARM. Výkonná složka mezinárodní obrany. Scionská armáda. Už jsem se s jejími příslušníky jednou setkala — před třinácti lety, když přes Dublin vtrhli do Irska.

„ScionARM,“ zopakovala Marie.

Podívala jsem se na ni. S podivným výrazem v obličeji vytáhla z kapsy kožené cigaretové pouzdro.

„Nevěděla jsem, že Senshiield vypiplala armáda. To je hodně zajímavý.“ Vytáhla z pouzdra cigaretu a zapálila si ji. „Jestli připadá v úvahu propojení s armádou, tak to zvýšený množství detektorů nevěstí vůbec nic dobrého.“

Sevřel se mi žaludek. Podnikli jsme bezpečnostní opatření, která nás chránila před vigily a zneprátenými Refájci, ale vůbec mě nenapadlo, že by nás v téhle fázi mohla ohrožovat armáda. Většina vojenských jednotek byla ostatně rozmístěna v zámořských državách Scionu.

„Jsem všema deseti pro, abysme šli po Senshiieldu, ale pokud chceme dráždit šelmu, musíme se připravit na to, že nás pěkně pokouše,“ řekla Marie. „A na tom pokousání se zřejmě bude podílet i jistá Hildred Vanceová, hlavní představitelka Scionské republiky a Nejvyšší velitelka ozbrojených sil.“

Tom zamumlal několik vybraných výrazů.

Vanceová... To jméno už jsem slyšela.

„Vanceová,“ přikývl Bludák. „Ta vedla invazi do Bulharska.“

„Jo, to je ona. Hlavní mozek operací v Irsku a na Balkáně.“ Marie vypustila obláček kouře. „Dost možná podporuje rozšíření Senshiieldu k armádním účelům.“

Eliza sebou trhla. „Co by to znamenalo, kdyby se objevila tady?“

Marie se zavřenýma očima znovu potáhla z cigarety. „Znamenalo by to, že budeme bojovat proti jednomu z nejchytřejších a nejbezohlednějších strategií na světě. Tahle ženská má spoustu zkušeností s rozkládáním povstaleckých skupin.“

Dlouho bylo ticho. Naše hnutí ještě nebylo dost silné, aby mohlo čelit armádě.

„No,“ ujala jsem se nakonec slova, „ať už je s tím spojená Van-
ceová, nebo ne...“

Přestala jsem v půli věty, protože se ve dveřích objevil Strážce ve svém těžkém černém kabátě. Velitelé se na něj nedůvěřivě zadívali, zírali na jeho bleděmodré oči a sošnou postavu.

„Omlouvám se, že jdu pozdě, Kmotryně,“ řekl Strážce.

Nezvyklá barva očí prozrazovala důvod jeho zpoždění — někde se zastavil, aby se nasytil aurou.

„Kde je Terebell?“

„Má nějakou práci.“

Strážce si sedl na židli vedle Bludáka. Vnímala jsem každý jeho pohyb. Barva jeho očí mě znervózňovala, protože mi připomínala, co musí dělat, aby přežil. Nemohla jsem ho za to ale odsuzovat. Stručně jsem mu vysvětlila, že jsme objevili skryté detektory a jakou hrozbu představují.

„Možná bys nám mohl poradit, jak vyřadit Senshiield z provozu,“ řekla jsem. „Měl jsi blízko k Sargasům. Co o detektorech víš? Netušíš, co je pohání?“

„Jak znám Sargas, jádro nejspíš bude nějaká forma éterické technologie, která využívá energii vytvořenou duchy,“ odpověděl Strážce.

Tom zdvihl obočí. „Technologie, která využívá duchy? O ničem takovým jsem v životě neslyšel.“

„Neví o tom ani většina Refájců. Sargasové jsou jediná rodina, která propojila energii z éteru s lidskou technikou. Mnozí z nás to považují za nechutné,“ řekl Strážce. „Bohužel ale nevím, jak jádro Senshiieldu funguje.“

Pomalu jsem přikývla. „Myslíš, že by mohlo být v Archonu?“

„Zeptám se našeho dvojitého agenta, ale kdyby o jádru něco věděl, pravděpodobně už by nám to dávno řekl.“

Alsafi Sualocin, nejceněnější špion Ranthenů v Archonu. V kolonii jsem ho znávala jako brutálního dozorce a věrného pobočníka Nashiry. Byl pro mě šok, když jsem se dozvěděla, že patří k Ranthenům a tajně pracuje proti ní.

„I když neznáme umístění jádra, měli bychom se zamyslet nad tím, co víme o detektorech,“ pokračoval Strážce. „Jak je vám všem známo, Senshiield v současné době dokáže identifikovat pouze tři nejnižší řady jasnovidců. Ať se inženýři ve Scionu snažili sebevíc, nedokázali detektory vyladit tak, aby dokázaly rozpoznat další čtyři řady.“

Marie naklonila hlavu. „Jak přesně se provádí to... vyladování?“

„To nikdo neví, ale už dlouho mám podezření, že to nějak souvisí s blízkostí aury. Bylo by logické, kdyby Senshiield dokázal znovu rozpoznat to, s čím už se jednou setkal.“ Strážce se odmlčel. „Umím si představit, že by mohli použít někoho z vás, aby vylepšili schopnost detektoru identifikovat auru.“

Nic víc jsme nepotřebovali vědět. Pokud už samotné chození po ulicích mohlo vést nejen k našemu zatčení, ale teoreticky i ke zvýšení účinnosti Senshiieldu, pak bylo opravdu nutné uvažovat o odchodu do úkrytu, i kdyby to zůstávalo jako poslední možnost.

„Ještě k tomu jádru — myslíš, že se dá snadno nahradit?“ zeptala jsem se Strážce. „Kdybysme ho zničili, dokázali by snadno postavit nový?“

„To není moc pravděpodobné,“ zavrtěl hlavou Strážce. „Nejsem sice Sargas a v éterických technologiích se moc nevyznám, ale vím, že jsou složité, nestálé a křehké. Pokud byste zničili současné jádro, myslím, že by jim trvalo roky, než by ho znovu provozovali.“

Z tónu jeho hlasu jsem poznala, že je to spíš domněnka, ale i tak nám to dávalo jistou představu.